

De bekering van Lydia en de stokbewaarder

Schriftlezing: Handelingen 16

Geliefden, in afhankelijkheid des Heeren wensen wij met u na te denken over de wonderlijke en plotselinge bekering van Lydia en de bekering van de stokbewaarder, waarvan we u twee tekstgedeelten willen voorlezen, hetwelk u vinden kunt in het u voorgelezen Schriftgedeelte in de Handelingen der Apostelen, het 16^e hoofdstuk, te beginnen bij vers 13 tot en met vers 15, waar wij nogmaals lezen:

“En op den dag des sabbats gingen wij buiten de stad aan de rivier, waar het gebed placht te geschieden; en nedergezeten zijnde, spraken wij tot de vrouwen, die samengekomen waren. En een zekere vrouw, met name Lydia, een purperverkoopster, van de stad Thyatira, die God diende, hoorde ons; welker hart de Heere heeft geopend, dat zij acht nam op hetgeen van Paulus gesproken werd. En als zij gedoopt was, en haar huis, bad zij ons, zeggende: Indien gij hebt geoordeeld, dat ik den Heere getrouw ben, zo komt in mijn huis, en blijft er. En zij dwong ons.”

Het tweede tekstgedeelte kunt u vinden vanaf vers 25 tot en met vers 34: *“En omtrent den middernacht baden Paulus en Silas, en zongen Gode lofzangen en de gevangenen hoorden naar hen. En er geschiedde snellijk een grote aardbeving, alzo dat de fundamenten des kerkers bewogen werden; en terstond*

werden al de deuren geopend, en de banden van allen werden los. En de stokbewaarder, wakker geworden zijnde, en ziende de deuren der gevangenis geopend, trok een zwaard, en zou zichzelf omgebracht hebben, menende, dat de gevangenen ontvloten waren. Maar Paulus riep met grote stem, zeggende: Doe uzelf geen kwaad; want wij zijn allen hier. En als hij licht geëist had, sprong hij in, en werd zeer bevende, en viel voor Paulus en Silas neder aan de voeten; en hen buiten gebracht hebbende, zeide hij: Lieve heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde? En zij zeiden: Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij en uw huis. En zij spraken tot hem het woord des Heeren, en tot allen, die in zijn huis waren. En hij nam hen tot zich in dezelve ure des nachts, en wies hen van de striemen; en hij werd terstond gedoopt, en al de zijnen. En hij bracht hen in zijn huis, en zette hun de tafel voor, en verheugde zich, dat hij met al zijn huis aan God gelovig geworden was.”

Geliefden, we willen dit hoofdstuk 16 wat doorlopen om het verband aan te tonen waarin onze tekstverzen zijn geschreven.

Nadat Paulus en Silas Frygië, en het land van Galatië doorgereisd hadden, werden zij van den Heiligen Geest verhinderd het Woord in Azië te spreken. En toen Paulus en Silas in Mysië gekomen waren, poogden zij naar Bithynië te reizen; dan staat er geschreven: *“de Geest liet het hun niet toe.”* ‘En zij, Mysië voorbij gereisd zijnde, kwamen af te Troas.’ Opmerkelijk in dit gedeelte is, dat eerst de derde Persoon van het Goddelijke Wezen, de Heilige Geest, Paulus en Silas verhinderde om het Woord in Azië te spreken, maar als zij van Mysië naar Bithynië trachtten te reizen, dan staat er in de Griekse tekst dat de “Geest” het hen niet toeliet.

Met de “Geest” wordt niet de Heilige Geest bedoeld, maar

Jezus. Dat kunt u in de grondtaal vinden.

De Heere Jezus was eerder aan Paulus verschenen, namelijk op zijn weg naar Damascus, toen hij nog een vervolger was van de gemeente Gods.

Toen openbaarde Christus Zich aan Paulus in Zijn vlekkeloze heiligheid in het kader van de schrik des Heeren, in het kader van het recht Gods en Saulus als door de bliksem getroffen door het verblindende licht van de Onzienlijke, viel van zijn paard, plat op de grond, in het stof van zijn verloren adamsbestaan, om als een blinde zondaar in de Straat der Rechte door recht te worden verlost in Christus.

In Mysië is Jezus Paulus echter niet verschenen tot zijn verschrikking, maar als het Licht op zijn pad, en als de Lamp voor zijn voet, om Paulus in een weg te leiden die hij niet geweten heeft. De Heere Jezus hield Paulus tegen op de weg naar Bithynië, omdat Hij wilde dat Paulus in Európa het Evangelie zou gaan verkondigen met Silas.

Die weg werd Paulus in Troas geopenbaard in een gezicht van een Macedonisch man, die hem bad: *“Kom over in Macedonië, en help ons.”*

En daaruit begreep Paulus dat de Heere hen geroepen had om aldaar het Evangelie te verkondigen.

Zending bedrijven is het werk van een Drie-enig God en de leiding die Gods ware volk en knechten van de Heere ondervinden, gaat dwars tegen de generale agenda-godsdienst van de kerkelijke organisaties in.

U mag van mij weten, geliefden, dat als we een zendingsreisje maken, dat we er geen agenda opna kunnen houden, omdat de wonderlijke leidingen des Heeren vooraf nooit in kaart te brengen zijn. De mens overdenkt zijn weg, maar de Heere bestiert zijn gang en dat hebben dan ook menigmaal mogen ervaren. Het roer uit handen geven en de Heere laten werken is het meest onmogelijke voor de mens

en ook in het leven der genade is dat beslist geen automatisme, want zelfs de apostel Paulus had een doel voor ogen, waarin de Heere hem tegenhield, omdat de weg des Heere een andere was dan Paulus aanvankelijk had gedacht.

Toen Paulus en Silas in Macedonië aangekomen waren, dan zou je toch denken dat er een schare mensen hen stond op te wachten, om beide vermoeide gezanten van Christus welkom te heten en naar de pastorie te leiden.

Het tegendeel was echter het geval. Er stond geen mens op hen te wachten en ook die Macedonische man was in geen velden of wegen te bespeuren. Ziende op de omstandigheden leek dat nachtelijke gezicht eerder inbeelding geweest te zijn.

Ja, je moet maar een roeping hebben en een beroep hebben aangenomen en een lege kerk aantreffen.

Nou, ik denk dat menige predikant voor zo'n roeping zou bedanken. In onze dagen gaat het gros dominees eerst proefpreken in de gemeente die beroepen heeft, maar als de mensen hen niet aanstaan en de pastorie teveel weg heeft van een rijtjeshuis, dan regent het de volgende dag in de krant van de domineesbedankjes.

Voor Urk, Rijssen en Staphorst staat menige dominee in de rij, want in Urk zijn ze verzekerd van vette paling, in Rijssen van een keizerlijk traktement en in Staphorst ga je als een keurvorst met emeritaat.

Paulus en Silas daarentegen liepen ettelijke dagen als zwervers in Filippi doelloos in het rond en geen mens sloeg acht op deze Godsgezanten.

Zij “onthielden” zich, staat er. Weet u wat dat betekent? Onthouden betekent in het Grieks “dia-tribo”, dat is, ‘de tijd doorbrengen’. Dus Paulus en Silas wisten met de tijd geen raad en de duivel zal wel niet stil gezeten hebben om beide

mannen met allerlei binnenpraters te benauwen.

Ja, als je een goddelijke roeping hebt ontvangen om het Evangelie uit te dragen, dan zet de Heere je soms als een onnutte hark in een vergeethoek, opdat je je maar niet zou verheffen met de inbeelding iets te zijn.

Daar heeft de volle-agenda-godsdiensdienst geen last van, ben je wijzer. Die hebben altijd de schoffel in de grond en de motor draaiende. Maar Gods ware volk en knechten liggen wel eens dagen als een zoutzak op de bank, vanwege de inleving dat zij net zo vruchtbaar zijn als het paard van de groenteboer. Versta je dat?

Gods ware volk en knechten moeten menigmaal een dorre boom inleven, om bediend te kunnen worden uit de Boom des levens die in het Paradijs Gods is.

Als God Zijn Kerk vruchtbaar maakt, moet zij menigmaal een brandhout voor de hel inleven. Als je geroepen bent om Christus' getuige te zijn, moet je menigmaal een vloeker inleven.

En nadat Paulus die hemelse openbaringen heeft mogen ervaren, ja, opgetrokken was geweest in de derde hemel en onuitsprekelijke dingen gezien had, kreeg hij een engel des satans die hem met vuisten sloeg, opdat hij zich niet zou verheffen vanwege de uitnemendheid der openbaringen.

Gods ware volk en knechten moeten het enkel en alleen hebben van hetgeen Christus tot Paulus sprak, toen hij de Heere driemaal gebeden had om van die vloekende duivel verlost te worden, namelijk: *'Mijn genade is u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.'*

Dan kan het zijn, geliefden, dan er een twisting moet plaatsvinden tussen de broederen, omdat God geen mededingers kan gedogen in onbegrepen en extra-ordinaire wegen die Hij met sommigen van Zijn knechten en kinderen

gaan wil, om Zijn Naam daarin te verheerlijken en Zijn Koninkrijk uit te breiden.

Gods weg is dikwijls een eenmanspad, want de Heere geeft Zijn eer niet aan gesneden beelden.

Paulus en Silas moeten in Filippi dus hun onvruchtbaarheid inleven om uit de Ware Wijnstok bediend te worden. Aanvankelijk vonden zij geen weerklank op de bergen, geen volle kerken, maar kale gebouwen en lege straten, waarin menige straathond iets van zijn gading probeerde te vinden. Maar toen de sabbatdag was aangebroken, begaven Paulus en Silas zich naar een gebedsplaats aan de oever van de rivier, waar slechts een handjevol vrouwen was samengekomen. Was dat handjevol vrouwen de verhooring op dat nachtelijke gezicht van die om hulp roepende man?

Gods wegen staan altijd haaks op het verwachtingspatroon van het godsdienstige vlees. In onze dagen telt men de aantallen, maar als er slechts twee of drie kinderen Gods samenkomen om het Woord te horen, dan is daar de Kerk en dan wandelt Christus te midden van de gouden kandelaren. Dat zien we ook als Paulus dat handjevol vrouwen het Evangelie preekt van vrije genade.

U kent de geschiedenis. Lydia, de purperverkoopster, komt tot bekering onder de prediking van Paulus en zij gaf acht op de woorden die Paulus spreken mocht in Naam van zijn Zender.

Massa's belijders grijpen de bekering van Lydia aan om er ook bij te horen, 'want' -zo zeggen zij- 'dat ging toch zo eenvoudig bij die Lydia, zij sloeg heel gewoon acht op de woorden van Paulus en klaar is kees.'

Maar dezulken verstaan niet wat er van Lydia staat geschreven. Er staat namelijk: 'De Héere opende haar hart'. Dat betekent dus dat Lydia met een gesloten hart naar de gebedsplaats gekomen was. En weet u wat een gesloten hart

is, geliefden? Dat is de hel van binnen!

Dat mens had haar laatste reisje naar de gebedsplaats gemaakt en al haar hoop op zalig worden moet haar wel gans ontvallen zijn geweest, toen zij met een hart van steen haar laatste gebedje gebeden had.

En terwijl zij daar terneer zit met een stenen hart en de hel van binnen, wordt zij geraakt door Woord en Geest. Het ging sneller als de bliksem, de Heere raakte haar aan, verbrijzelde de ijzeren grendels van ongeloof en opende haar hart, zodat zij de toepassing van het gepredikte Woord door de Heilige Geest in haar hart ontving, met kracht.

Die vrouw kwam van de dood in het leven, zij verwachtte de vloek, maar zij ontving de zegen in Christus tot redding van haar verloren ziel.

En mensen, dit is geen inlegkunde, hoor, want zo is het en zo gaat het. Lydia is krachtadig tot bekering gekomen en zij werd dan ook direct gedoopt.

In de vroege kerk durfde men de doop niet te weigeren bij mensen die op de prediking tot bekering kwamen. Dat durft men tegenwoordig wel, o ja, als men er lucht van krijgt dat je maar enigszins buiten de kerk staat, dan ben je ook van de sacramenten uitgesloten. Of je een levend lidmaat bent van de Kerk van Christus, dat interesseert men niet in onze dagen, als je maar lid bent van het kerkje, of je onbekeerd bent of niet, dan mag je ten doop en ten dis schrijven, zolang je je maar zedelijk gedraagt en belooft dat je ieder het zijne geeft.

Rome leert dat je buiten de kerk niet zalig kan worden en de rechtzinnige kerken in onze dagen sluiten zich bij deze ketterij naadloos aan. De huidige rechtzinnigheid sluit Christus tussen vier kerkmuren en daarbuiten kan het Woord geen kracht doen, want dat is -volgens zeggen- alleen voor de kerkelijke elite weggelegd.

Maar als dat waar is, dan had Lydia voor eeuwig verloren gegaan, want zij was bij geen kerk aangesloten, maar op het zendingsveld tot bekering gekomen en een levend lidmaat geworden van de heilige, algemene, Christelijke Kerk wereldwijd.

Dat is te licht in onze dagen, daar moet een lidmaatschap van de kerk met een kleine 'k' bijkomen, want anders ben je van de zaligheid uitgesloten, volgens zeggen.

Begrijp me goed, ik zeg niet dat we de instellingen van Christus moeten verachten, integendeel, maar ik geloof niet IN de kerk; *ik geloof Eén Heilige, Algemene, Christelijke Kerk, de gemeenschap der heiligen, vergeving der zonden, wederopstanding des vleses en het eeuwige leven.*

De ware Kerk -zoals de NGB ervan spreekt- is echter nauwelijks meer te vinden in onze gesecculariseerde dagen. Voor de getuigen van Christus is er geen plaats in de kerkelijke herberg. Geloof je het niet? Dat weet je nergens van.

Nadat Lydia zich door de apostel Paulus had laten beoordelen op de echtheid van haar bekering, dwong zij Paulus en Silas om bij haar in huis te komen logeren.

Kijk, dat is een schone vrucht van het ware werk des Geestes, namelijk oprechtheid en herbergzaamheid.

Lydia had echt geen stiekeme bekering die zij angstig verborgen hield. Nee, Lydia had geen privé-geloof, zoals het gros christenen in onze dagen.

Geloven is privé-terrein geworden, geliefden, maar als dat zo bij je is, heb je geen waar geloof.

Lydia was van God bekeerd en het onderzoek kon lijden, hoor, want zij liet Paulus oordelen of haar geloof waar was of niet.

Daar moet je in onze dagen eens mee aankomen. De levende Kerk is geroepen om de geesten te beproeven of zij uit God

zijn, maar als je daartoe verwaardigd wordt, dan gilt de godsdienst moord en brand, want dan ben je aan het oordelen, en dan krijg je allerlei etiketten opgespeld.

Maar ik zal u zeggen, hoorders, dat als je geestelijk nog wat af te nemen is, dan heb je nooit iets gehad. Als iemand je bekering kan afpakken, dan ben je niet van God bekeerd. Gods werk kan beproefd worden, ook bij de zwakgelovigen. Je kunt een zwakgelovige wel verdoemen, maar dat maakt geen indruk, want dat hebben die zielen zichzelf al zo vele malen gedaan. Gods volk werpt zichzelf geregeld op de mesthoop, met de bede: *“Doorgrond en ken mijn hart o, Heer’. Is ’t geen ik denk niet tot Uw eer?”*

Dat volk kan zichzelf niet meer toetsen, want dat volk vertrouwt zichzelf niet meer en daarom laten zij dat onderzoek aan de Heere over, met de bede: *“O, Heere, doorzoek Gij mijn gangen en stel mijn oogmerk aan de dag.”* Ook bij Lydia kon dat onderzoek lijden, en zij komt ook in de vruchten openbaar, namelijk in haar oprechtheid en haar herbergzaamheid.

Je hebt van die christenen die bol staan van de gemaakte vriendelijkheid, maar als het op de herbergzaamheid aankomt, hebben ze ook het huis allang volgeboekt met hun geijkte favorieten en is er voor het levende Kind geen plaats. Christus had nog geen steen waar Hij Zijn vermoeide Hoofd op kon neerleggen en voor Gods volk is er dikwijls ook geen plaats in de gewesten van het Refodom.

Bij de heidenen heb ik een open deur, maar bij de rechtzinnigheid kun je doorgaans nog geen woord kwijt, over het geestelijke leven in Christus, laat staan dat ze binnen nodigen om te spreken over het ene Nodige.

Het Refodom heeft geen tijd voor deze dingen, omdat de ene een vrouw getrouwd heeft, en een ander heeft een juk ossen aangeschaft, en een derde wil zijn landerijen bezien die hij

er zojuist heeft bijgekocht, en ga zo maar door.

Lydia was ook een zakenvrouw, maar zij had alle tijd en een open deur voor Gods volk en knechten, want de Heere had haar hart geopend en als de Heere je hart opent, dan heeft Hij je huis, je auto en ook je portemonnee, tenminste zo was dat bij Lydia. En ik vrees dat zij het huidige Christendom ver achter zich laat als het gaat over de vervulling van de Wet van Christus. We gaan verder.

De volgende dag begaven Paulus en Silas zich weer op weg om een plaats te zoeken om tot de Heere te bidden, alvorens het Evangelie in de straten van Filippi te verkondigen.

En op hun weg ontmoeten zij een vrouw met een waarzeggende geest, en dat mens begint de apostelen publiekelijk aan te prijzen, zeggende: *‘Deze mensen zijn dienstknechten Gods des Allerhoogsten, die ons den weg der zaligheid verkondigen.’*

Nou, nou, een betere reclame konden Paulus en Silas zich toch niet wensen, zou je zeggen. Dat mens sprak immers de zuivere waarheid en zulk soort evangelisten zou je toch alle ruimte moeten geven, want daardoor zou het bezoekersaantal voor Paulus en Silas in hoge mate kunnen stijgen.

Ja, als zij volgens de nummeriaanse rekenmachine van de PKN hadden gewerkt, dan zouden Paulus en Silas die vrouw wel op hun schouders genomen hebben om haar support kracht bij te zetten, maar Paulus en Silas zaten om dit soort supporters niet verlegen. Het was namelijk een vrouw met een waarzeggende geest.

Ja, zo’n vrouw heb ik ook weleens ontmoet en ze had allerlei profetieën in het verschiet, waarvan de eerste echter nog moet uitkomen. ‘s Nachts kreeg ze allerlei gezichten te zien - zei ze- van mensen die zij -schrik niet- tot dominee zou

inzegenen. Maar toen ik haar midden in haar gezicht uitlachte vanwege haar bespottelijke droombeelden, veranderde haar gezicht in een grimas.

Er zijn echter nog steeds van die dwazen die op de vervulling van haar profetie zitten te wachten, ja, totdat ze een ons wegen en er hopelijk op tijd achter komen dat ze vlees tot hun arm hebben gesteld en hun oor te luister hebben gelegd bij een achterlicht van de profetes te Endor.

Dus die geesten zijn ook in onze dagen nog springlevend, maar Paulus was er niet van gediend en dat geldt al Gods ware volk en knechten.

Die vrouw met die waarzeggende geest bracht nogal wat geld in het laatje voor de toenmalige kerkelijke maffia, maar toen dat mens de volumeknop van haar propagandamachine op voluit draaide en dagen achtereen de zuivere waarheid uitbazuinde in de straten van Filippi, was Paulus daar zeer ontevreden over, en hij gebood de onreine geest in die vrouw, in de Naam van Christus, haar te verlaten, wat ook terstond gebeurde.

De duivel kan Christus nog niet 1 seconde wederstaan, want Christus spreekt als Machthebbende en met Goddelijke Autoriteit. Dat ongelukkige, door de duivel bezeten mens, deed op het bevel van Christus -door de mond van Paulus- ineens het zwijgen ertoe, maar gelukkig voor haar, ze was ineens van haar helse kwelgeest verlost.

Nee, Gods ware knechten zitten niet verlegen om het support van de duivel en ook niet van de godsdienst. Als de godsdienst je gaat toejuichen, volk van God, dan moet je uitkijken, want dan broeit er wat.

Toen Christus rijdende op een ezel werd toegejuicht door de enthousiaste en met palmtakken-zwaaiende-menigte die voor Christus uitliep en uitriep: *'Hosanna, gezegend is Hij, die daar komt in de Naam des Heeren'*, bleek dat gejuich maar

van korte duur. Het was namelijk nog geen maand later, toen diezelfde menigte met ten hemel gebalde vuisten uitriep: *'Kruis Hem, kruis Hem!'*

Nee, om toejuichers zitten Gods ware volk en knechten niet verlegen en die er wel om verlegen zitten, stellen alles in het werk om de aandacht te trekken met andermans kalveren en allerlei dodemanshersen, om door het publiek voor iets bijzonders te worden aangezien.

Maar toen de heren achter de schermen zagen dat hun geldstroom plotseling was afgesneden, werden zij woedend op Paulus en Silas en sleepten hen voor het stadsgerecht.

Ja, als Christus de duivel uitwerpt, blijft er een woedende menigte over, want dan stort namelijk de zwarte handel in elkaar. Toen Christus een legio van duivelen uitwierp bij de bezetene van Gadara, werd de menigte woedend op Christus, want toen de bezeten man van het leger duivelen verlost was, zagen zij voor hun ogen hun zwarte varkenshandel in de zee stortten, en toen baden zij Christus of Hij alstublieft het land wilde verlaten. Dus als Christus spreekt door Woord en Geest in de prediking, dan worden zielen gered, maar dan komt ook de hel in beweging en wel in zulk een getale duivels als dat er pannen op de daken zijn. Uiteindelijk werden Paulus en Silas op grond van valse beschuldigingen de kleren van het lijf gerukt, gegeseld en in de gevangenis geworpen.

Als er beweging komt in de dorre doodsbeenderen en de onreine geesten worden uitgedreven op de prediking van het Evangelie, wordt Gods getuigende volk altijd beschuldigd dat zij oproer maken en aanstoot geven onder het volk.

In de kerken wil men geen deining; als de hof maar in vrede is, al is het ook een valse vrede, dan is alles goed en dan

mogen de onreine geesten hun propagandamachines op volle toeren laten draaien, dan zal men wel van de daken preken, dat als het geld in 't kistje klinkt, 't zieltje in de hemel springt. Ja, en de kerkelijke massa is er blij mee om het niet te weten en het toch te zijn en daar geeft men grof geld voor.

Maar wee die dominee die bij God vandaan gaat separeren op het scherpst van de Woordsnede, dan komen alle draken uit hun holen tevoorschijn en om Gods getuigen de mond te stoppen.

Dominee Bogaardt uit Sliedrecht, waarvan wij u al het een en ander hebben verteld, had eens een scherp separerende preek gehouden en na de preek kwam er een nijdige man naar hem toe die hem een slag in zijn gezicht gaf, en hem toesnauwde: 'U hebt de hele preek mij zitten bedoelen', terwijl de dominee de man niet eens kende, maar slechts het Woord recht had gesneden. Maar er gebeurde ook nog wat anders. Terwijl het bloed uit dominee Bogaardt's mond liep, kwam er een vrouw naar hem toe, die zei: 'Dominee, het heeft Gode liefd mijn zonden onder de preek te vergeven.' Ziet u dat de prediking van het Evangelie zowel een reuke des doods ten doden is, als een reuke des levens ten leven. Dat heeft Paulus zo menigmaal aan den lijve ondervonden en nu zat hij met Silas om het getuigenis van Jezus in de gevangenis.

Ja, dan zit je zalig in de gevangenis. De Heere Jezus zegt immers tot dezulken: *'Zalig zijt gij, als u de mensen smaden, en vervolgen, en liegende alle kwaad tegen u spreken, om Mijnentwil'*, Matth. 5:11.

Nou, maar je moet er maar eens inzitten, en dat hoeft niet letterlijk, want dat kan ook geestelijk. Gods ware volk zit dikwijls in de gevangenis, in geestelijke zin.

O, dat volk zit wat te zuchten in de kerker van reus Wanhoop. Ik heb u onlangs wat verteld uit het leven van tante Lena en ome Jan, maar weet u wat tante Lena dikwijls zei? *'Banden en gevangenen zullen eens beslissen wie er kinderen zijn van God.'*

Dat is een waarachtig kenmerk in het leven van de levende Kerk. Gods volk is gevangene van Christus en haar padje is dikwijls met doornen omtuint. En weet u wat ome Jan dikwijls zei: *'Als Jezus uit mijn oog gaat verdwijnen, dan is dood en het verderf het mijne.'* Ja, die mensen wisten er wat van en al Gods volk weet daarvan.

U zegt: Nu begint u weer over die mensen.

Nee, dat is de tale Kanaäns en dat zijn we kwijt in onze dagen. Zelfs het beslag is weg en men herkent de taal niet eens meer. Maar God zal Zich overhouden een ellendig en arm volk, die op Zijn Naam betrouwen.

Maar dat volk zit dikwijls in de banden, ook in de geloofsbanden. Er is namelijk ook geloofsbenauwdheid. Geloof je het niet?

Hebt u de Borg nooit horen kermen in de hof van Gethsemané? Dat was geloofsbenauwdheid, want in al uw benauwdheid is Hij benauwd geweest, volk des Heeren. Christus is altijd dieper dan de Kerk verzonken zit.

Christus kijkt niet over de rand van uw ellendepoot; u kunt Hem op de bodem van uw zondeput vinden, volk des Heeren. Hij is onder u, van onder eeuwige armen. Met wijduit gespreide armen hangt Hij aan uw en mijn kruis en Hij heeft Zijn volk in hun vrije val ter helle opgevangen van onder eeuwige armen.

O, volk des Heeren, u kunt zich nooit meer uit de armen van Christus los zondigen, want Hij zegt: "Niemand zal ze uit Mijn hand rukken", namelijk degenen die Hij vrijgekocht en gewassen heeft met Zijn bloed. Zelfs de duivel niet.

Dan kun je gevangen zitten, in banden van de dood verkeren, maar Christus zit met u in de banden.

Paulus getuigt ervan in Filippensen 1:12-14 en ik zal het u voorlezen: *'En ik wil, dat gij weet, broeders, dat hetgeen aan mij is geschied, meer tot bevordering van het Evangelie gekomen is; also dat mijn banden in Christus openbaar geworden zijn in het ganse rechthuis, en aan alle anderen; en dat het meerder deel der broederen in den Heere, door mijn banden vertrouwen gekregen hebbende, overvloediger het Woord onbevreesd durven spreken.'*

Ja, over banden en benauwdheid praten, dat gaat nog wel, maar Paulus sprak uit ervaring, en op een andere plaats, in de brief aan Filemon, maakt Paulus melding van de banden des Evangelies. Maar je moet er maar eens inzitten. Zonder de nabijheid des Heeren weet Gods volk in de diepte van de beproeving niét waar zij het zoeken moet, dan heeft zij maar één weg en dat is naar boven. O, dan hoor ik een volk in de banden kermen:

*'Ai, hoor naar hen die in gevang'nis kwijnen.
Laat hun gekerm voor Uw gezicht verschijnen!
Bevrijd hen die bedreigd met doodsgerevens,
Op Uwe hulp met smekend ogen staren....'*

Doch waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid, ook al zit je in de gevangenis, letterlijk en/of geestelijk. En dan klinkt de lof uit Sions zalen, tot God met stil ontzag. En dat was de beoefening van Paulus en Silas, want zij zongen in de gevangenis Gode lofzangen in de nacht.

De stokbewaarder had hen in de binnenste kerker van de gevangenis geworpen, alsof zij zware criminelen waren, en hun voeten geketend in de stok.

Een stok was een houten klem die om de enkels der gevangenen werd geschroefd, zodat de gevangenen niet konden ontsnappen. Vandaar de naam stokbewaarder, dat was de cipier die opzicht had over de zwaarste misdadigers. Hierin mochten Paulus en Silas echter het beeld van hun Meester dragen, want Hij is onder de misdadigers gerekend. O, volk des Heeren, verblijdt u in den Heere te allen tijd, ja, verblijdt u in den Heere, want Hij hing daar in onze plaats als een misdadiger in de toerekening, als Plaatsbekleder van de goddelozen, waarvoor Hij te Zijner tijd gestorven is.

En als Hij het nu is in onze plaats, en wij, rechtvaardigheid Gods in Hem, zouden wij dan Hem niet aanroepen en Gode lof zingen?

En ik lees van Paulus en Silas: *'En omtrent den middernacht baden Paulus en Silas, en zongen Gode lofzangen en de gevangenen hoorden naar hen.'*

Dat moet toch wat geweest zijn voor al die gevangenen, voor al die bandieten. Hier in de donkere kerker van de toenmalige onderwereld klinken de lofzangen op tot God en de gevangenen hoorden naar hen, alsof zij de engelen hoorden zingen in het oordeel van hun bestaan.

En toen gebeurde het. Het ging sneller als de bliksem. *'En er geschiedde snellijk een grote aardbeving, also dat de fundamenten des kerkers bewogen werden; en terstond werden al de deuren geopend, en de banden van allen werden los.'* (vs. 26).

God spreekt soms ook door de krachten der natuur, in het onweder, of in een aardbeving, zoals we zojuist hebben gelezen, of met de wind, of met kou. Job zegt: *'Hij werpt Zijn ijs heen als stukken; wie zou bestaan voor Zijn koude?'*

En Jeremia getuigt ervan: *'Hij maakt de bliksemen met den regen, en doet den wind voortkomen uit Zijn schatkameren',* Jer. 51:16.

En als de discipelen in een hevige de storm verkeren met een slapende Heere Jezus aan boord, dan schreeuwen zij van angst en benauwdheid: *'Meester, Meester, wij vergaan!'*

Hebt u dat nooit? Kunt u uw padje nog al recht houden? Of dekt de verzekeringsbank alle schade in uw leven?

Als dat zo is, is het niet zo moeilijk om te geloven, maar Gods volk heeft een andere verzekering, want zij leeft op kosten en voor de verantwoordelijkheid van Christus met ziel en lichaam beide, en zij zijn verzekerd dat niets hen zal kunnen scheiden van de liefde van Christus.

Ja, dat wordt wel beproefd, want die verzekering ligt niet in dat volk, maar in God. En als Christus dan opstaat in de storm van uw leven en als Hij spreekt tot de golven van beproeving waarin uw levensscheepje dreigt te vergaan, *'Zwijg, wees stil'*, o, dan zult u in de Geest met en in Christus verkeren aan de oever van zeer stille wateren en dan mag u van verwondering Gode de lofzang zingen en met de discipelen van verwondering uitroepen: *'Wie is toch Deze, dat de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?'*

Maar als we een weinig verder geleid mogen worden in het leven des geloofs, geliefden, dan zal de Heere de Zijnen óók verwaardigen om door het geloof te mogen juichen, terwijl de muren van Jericho nog recht overeind staan en u kwa omstandigheden in de grootste smarten verkeerd.

En dat mochten Paulus en Silas beoefenen, om in de grootste smarten met hart en ziel in den Heere gerust te blijven en zelfs de lofzang tot God in de nacht mochten opheffen met stil ontzag, terwijl zij nog met bebloede ruggen in de kerker zaten met hun voeten in de stok.

En als we in de Geest mee willen zingen met Paulus en Silas in de gevangenis, dan kunnen we dat doen met de woorden uit Psalm 46 vers 1:

*God is een Toevlucht voor de Zijnen,
Hun Sterkt', als zij door droefheid kwijnen;
Zij werden steeds Zijn hulp gewaar
In zielsbenauwdheid, in gevaar.
Die zal geen vrees ons doen bezwijken,
Schoon d' aard uit hare plaats mocht wijken,
Schoon 't hoogst gebergt' uit zijne steê
Verzet wierd in het hart der zee.*

'En er geschiedde snellijk een grote aardbeving, alzo dat de fundamenten des kerkers bewogen werden; en terstond werden al de deuren geopend, en de banden van allen werden los.' (vs. 26).

Snellijk, plotseling als door een onzichtbare hand. De Heere beval een aardbeving om Zijn wonderen te verheerlijken, Zijn knechten te verlossen en om Zijn Koninkrijk uit te breiden.

Toe de profeet Elia bij de berg Horeb gekomen was, sprak de Heere echter niet in de aardbeving en ook niet in het vuur, maar in het suizen van een zachte stilte.

Hier spreekt de Heere wel in de aardbeving in de verbreking van de ijzeren grendelen der gevangenis en in de ontbinding van alle banden der gevangenen en in het openen van alle gevangenisdeuren, *'...om den gevangenen vrijheid uit te roepen, en den gebondenen opening der gevangenis, om den treurigen Sions te beschikken dat hun gegeven worde sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor een benauwden geest.'*

Maar de door de aardbeving wakker geschrokken stokbewaarder, ziende dat de deuren van de gevangenis open stonden, greep zijn zwaard, om zichzelf van het leven te beroven, omdat hij meende dat al de gevangenen ontvloden waren. Die man stond namelijk met zijn leven

borg voor alle gevangenen, en als er eentje zou ontsnappen, zou hem dat zijn leven kosten. En hij grijpt zijn zwaard om aan dat gericht te ontkomen en om zelf een eind aan zijn leven te maken.

Geliefden, voor de zonde van zelfmoord worden de uitverkorenen bewaard en dat zien we ook in het leven van de stokbewaarder. De uitverkorenen zijn onsterfelijk voor hun bekering. Zult u dat onthouden?

Als Paulus ziet dat de stokbewaarder het zwaard op zijn borst zette om zichzelf van het leven te beroven, riep hij met grote stem, zeggende: *'Doe uzelfven geen kwaad; want wij zijn allen hier.'*

O, als de zondaar in het gericht betrokken wordt, en zijn zonden hem ordentelijk voor ogen gesteld worden, dan zinkt de grond onder zijn voeten weg, en dan zou hij voor eeuwig moeten verzinken, als Christus Zich niet zou openbaren als de Sleuteldrager van de hel en van de dood. En o, dan valt de zondaar onvoorwaardelijk aan Zijn voeten, op genade of ongenade. *'En de stokbewaarder werd zeer bevende, en viel voor Paulus en Silas neder aan de voeten; en hen buiten gebracht hebbende, zeide hij: 'Lieve heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?'*

Ja, wist die man veel, hij wilde nog wat doen en hij zou de wereld op zijn blote knieën in het rond gekropen hebben als hij daar zijn zaligheid mee had kunnen verdienen. Dat is ons aller beeld.

Alles moet de Kerk van Godswege geopenbaard worden en de oude mens moet afgesneden worden en der Wet sterven, want die in het vlees leven kunnen Gode niet behagen.

Toen de Pinksterlingen op de afsnijdende prediking van Petrus met doorstoken harten uitriepen: *'Wat zullen wij doen mannen broeders?'*, toen werd hen het laatste strohalmpje van de werkheilige mens uit handen gerukt met

de woorden: *'Bekeert u...!'* Nou, toen gingen al die mensen in de dadelijkheid verloren, want om zich te bekeren, daar was geen doen meer aan.

Ja, toen ik aan het einde van de Wet gekomen was, worden zelfs mijn gebeden tot zonde, alvorens Christus Zich in mijn ziel werd geopenbaard ten Leven.

En toen zei Petrus tot de schare: *'En een iegelijk van u worde gedoopt...'*

Wat is dopen? Dat is ondergaan in de dood van Christus en dat is ook het badwater van de wedergeboorte.

Let wel, de doop is het beeld der zaken, niet de zaak zelf, want de Kerk wordt niet door water, maar door bloed gereinigd, door het dierbaar bloed van Christus. En toen al die mensen tot het geloof in Christus gekomen waren, klonk het uit de mond van Petrus: *'Een iegelijk van u worde gedoopt in de Naam van Christus tot vergeving der zonden en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.'*

En toen de stokbewaarder de laatste adem in het werkverbond uitblies, klonk het Evangelie van vrije genade in zijn verloren ziel: *'Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij en uw huis.'*

De apostel Paulus sprak deze woorden door de Heilige Geest in het kader van de toepassing van het heil en niet alleen deze woorden, want er staat nog meer geschreven: *'En zij spraken tot hem het Woord des Heeren, en tot allen, die in zijn huis waren.'*

Paulus en Silas preekten het Woord en de Heere sprak door die prediking tot de Stokbewaarder en zijn huis, tot hun aller zaligheid en dat door het geloof. Het was niet het woord van Paulus; de Heere sprak!

En wat verhinderde de Stokbewaarder en zijn gezinsleden om gedoopt te worden? En alzo is het geschiedt.

Filippus zei tot de Moorman die tot het geloof in Christus

gekomen was. *'Indien gij van ganser harte gelooft, zo is het geoorloofd.'*

En zo was het ook geoorloofd voor de Stokbewaarder en zijn gezin dat zij gedoopt werden in de Naam van een Drie-enig God, omdat zij aan den Heere gelovig waren geworden.

Dus als heidenen die tot het geloof in Christus gekomen zijn, mogen zij geen moment meer van de doop worden uitgesloten. Op het zendingsveld begint de doop met de volwassendoop, maar als gelovige heidenouders gedoopt worden, dan moeten ook hun kinderen gedoopt worden, zoals we ook bij de stokbewaarder kunnen zien.

Waarom? Omdat hun ouders door de geloofsdoop in het verbond Gods zijn opgenomen en daaruit volgt, dat ook hun kinderen verbondskinderen zijn en om die reden gedoopt moeten worden en gedoopt behoren te zijn.

Ik kan daar nu niet breed over uitwijden, maar in onze dagen laten zich weer doperse visies gelden in de gereformeerde gezindte. Er wordt zelfs beweerd dat de kinderdoop rooms is, maar wij zijn geen baptisten, geliefden.

Gods Woord leert uitdrukkelijk de kinderdoop, maar dat is al eens eerder aan de orde geweest. *'Het verbond met Abraham Zijn vrind, bevestigt Hij van kind tot kind'*, ja, tot in het duizendste geslacht. Ook de heidenen? Ja, ook de heidenchristenen zijn in het verbond Gods begrepen, want Abraham is de vader ALLER gelovigen en er is maar EEN Hoofd van het genadeverbond en dat is Christus. Er zijn geen twee Hoofden des verbonds.

Geliefden, al Gods volk komt tot bekering zoals de Stokbewaarder tot bekering gekomen is, en zoals Lydia tot bekering gekomen is, hoewel de omstandigheden kunnen verschillen.

We gaan eindigen, maar wat ik u vragen wil, bent u al eens

aan het einde van al uw wegen gekomen?

Want er is maar EEN Weg der zaligheid en dat is Christus. Hij is de Weg, de Waarheid en het Leven. Christus is niet een weg, nee, Hij is dé Weg, en die Hem gezien heeft door het geloof, die heeft de Vader gezien, immers, Christus zegt: "Ik en de Vader zijn Eén."

De stokbewaarder was zo in God verblijd, dat hij zich ontfermde over Paulus en Silas, hun wonden verzorgde en hen te eten gaf. God had gesproken door de werken der natuur en door Woord en Geest, en dat lag zo'n beslag in de stad Filippi, dat de hoofdmannen der stad de stokbewaarder bevalen Paulus en Silas los te laten.

"En de stokbewaarder boodschapte deze woorden aan Paulus, zeggende: De hoofdmannen hebben gezonden, dat gij zoudt losgelaten worden; gaat dan nu uit, en reist heen in vrede", vs. 36.

Ja, ja, zegt Paulus, maar dat gaat zo maar niet! Wij willen niet op een stiekeme wijze de stad verlaten, want wij zijn als Romeinen onveroordeeld in het openbaar gezeseld en in de gevangenis geworpen, dus zonder geldige rechtsprocedure, en wij zullen niet zonder rechterlijke en wettige vrijgeleide de stad verlaten. Dat zegt Paulus hier feitelijk.

U zegt: Stond Paulus hier niet op zijn strepen, als Romein?

Welnee, maar Paulus leert ons hier dat we als Christenen altijd de koninklijke weg moeten bewandelen, ook voor de burgerlijke Overheid.

Paulus en Silas lieten zich niet als een misdadigers die gratie verleend waren behandelen, nee, want daar was de Naam des Heeren mee gemoeid. Als Romein wenste Paulus behandeld te worden overeenkomstig het Romeinse recht. In dat kader staat ook Paulus' beroep op de keizer, omdat hij al een gedagvaarde was. Paulus is zelf niet naar de burgerlijke rechter gelopen, zoals de HHK in onze dagen

doet, nee, Paulus was voor de Romeinse rechtbank gedaagd, en als hij door de stadhouder Festus dreigt uitgeleverd te worden aan de Joden, hetgeen volstrekt in strijd was met het Romeinse recht, -want hij was een Romein- dan beroept Paulus zich op de keizer, omdat de apostel ook ten opzichte van de burgerlijke rechter de koninklijke weg wilde bewandelen.

En als de hoofdmannen der stad via de stadsdienaars ter ore komen dat Paulus en Silas Romeinen zijn, dan krijgen ze de schrik van hun leven. En zij haastten zich naar Paulus en Silas om hen als vorsten uitgeleide te doen.

“Zij baden hen”, staat er. Ze waren bang voor een nieuwe oproer. Ja, en zo is het ook in de kerk. Als je van Christus getuigen mag, dan word je de kerk uitgepest, want men wil geen deining in de kerk. Men weigert om de waarheid in liefde aan te nemen en daarom heeft God de kerken een kracht der dwaling gezonden, opdat zij de leugen zouden geloven.

Je moet dus echt niet denken, geliefden, dat Paulus en Silas zich schuldig gemaakt hebben aan kerkpolitiek om de boel rustig te houden. Dat heerst in onze dagen en de kerken zijn kerkpolitieke bolwerken geworden. Maar Paulus had geen Evangelie naar de mens. En in Galaten 1 spreekt de apostel tot tweemaal toe de vervloeking uit over al die leraars -al waren het engelen des hemels- die een aangepast of een eenzijdig Evangelie leerden.

De godzalige Rutherford heeft tegen deze leer- en kerkafval ernstig gewaarschuwd! Hij schrijft aan een zekere Lord Craighall: *“Zo waarachtig als de Heere leeft, als u samenspant met andere afvalligen in ons land om de eenmaal zo schone tabernakel van Christus in ons land af te breken en als u met hen ook maar een haarbreed samenwerkt om de Antichrist in Schotland te verwelkomen, dan zal er toorn uitgaan van de*

Heere tegen u en uw huis.”

En dat zegt Rutherford ook tot de HHK-dominees die met de anti-christelijke PKN-Achab onderhandeld hebben en nog steeds onderhandelen over de kerkerve der vaderen. De HHK heeft letterlijk haar eerstgeboorte-kerkrecht aan de Antichrist verkocht voor een schotel loze beloften! Maar Naboth (uit de Bijbel) heeft nimmer met Achab onderhandeld over de erve der vaderen. Dat kon die man niet.

En HHK, u kunt mooi weer spelen, maar u zult weten wat ge gedaan hebt.

God gaat echter door; Hij bouwt Zijn Koninkrijk, dwars door aardbevingen en rampen heen. *‘Veel wederwaardigheden, veel rampen zijn des vromen lot, maar uit die allen redt hen God; Hij is hun heil alleen.’*

Volk van God; dat is niet uit ons, want het is alles uit Hem, ja, zo reist de Kerk naar Jeruzalem.

Zegene de Heere Zijn Eigen Getuigenis, tot roem Zijns Naams die heerlijk is. Amen.